

там.
То був герць за самицю
незрячу.

От нарешті один переміг
і пожер супротивника
хутко,
далі ліз у кубло до гарячого
тіла
і — насів.
Я на полюс летів!
Я на полюс летів,
де на кригу бамбули
з океану вилазили
— злучка. —

I

...Чорноброва запашна самиця...
Я! кинула в нашу бурю радість
і на інтернаціональні позиції
положила свого серця шмат.

Тато мій сухітний робітник
(Пам'ятаєте в огняній курделі?)
Думала про первістку весни,
дрімала на зоряній скелі.
Прийшла вона, метелиця-завірюха,
зашугала по кварталах темних,
і я, вулична шлюха, —
віддалась революційному темпу.

...Тепер —
ліхтарня гасне.
Тремтіння... Ранок...
Летять сонячні гасла...
Земле кохана!
Скільки тих бездоріжних
доріг...

Підемо, товаришу, шляхом,
де купчиться над головою грім
і майорять прапори в очах.

Далеко, брести далеко,
багнети терору на путі
стережуть,
але під браму комуністичної
Мекки
З тобою, вітре, побіжу!

З тобою, вітре, побіжу
в діадемі червоного страждання.

IV

Уперті буйволи копитами баскими
одбили заклик мій — атака нанівець.
Але в просторах він летить, не згинув —
перед очима мерехтить нове.

Уперті буйволи — породження самиці,
повстали чередою на всіх шляхах,
заплуталась в віках свідомість — буйволиця —
— Махай!

І я... ах, згортаю крила,
примруживши себе, як сива далечінь,
у мозок уп'ялись шаленства стріли
і брязкотять передчуття мечі.
І знову я
сама.

V

Повз паланок м'єї муки
за сопілкою сумнів: —
над офірою тихенько
оксамитом темна ніч.
Грають лози-верболози
в зоряницях запашних...
Я б хотіла так далеко,
де в веселці смолоскип.

Біля тину голубого
відкіля цей тічки рев?
Отерорте ж і кохання,
кришталева рветься плоть!
Повз паланок м'єї муки
за сопілкою сумнів.
Грають лози-верболози —
оксамитом темна ніч.

VI

Гей, херувими і серафими
усіх раїв!
Сідайте на оксамитові килими
в туман.
Ще прийде час
на вас.

Шугає, шугає курява.
Не революція — зима
...стою обурена

...тьма.

Шугає, шугає курява.

Він, білий сміх

...стоїть обурений
товариш мій.

Шугає, шугає курява,

світи мете

...стоїть обурений
і ворог степ.

Гей, херувими і серафими,

прокляття вам...

...Так інтродукція
в туман.

VII

Плоть моя!

в гареми атмосфер

несу тебе у чаші

з фабричних врат.

Ти заспіваєш

на синім пароплаві:

— Я не сама!

— Я не сама!

О вітре!

О любий раві!²

Я перейду весну кошачу

і знову свій сміх намантачу...

О сине мій! О сине мій!

Я — Магдалина! Ти — Палій.

Удар смичком — я хочу з вітром...

...у вільний дух і плоть повірте!

Горить, пашить на небі кокс,

і запланетився мій поклик.

Я вірю в сяйво Волосожара —

і вже бредуть понуро вовки,

я вірю в електричний блиск —

і наречений кличе нас.

Я бачу —

вже здихають хмари

безцвітні маси.

VIII

Прокламація 2-а

Товариші комуністи!
Станьте зі мною поруч
і знову в сурми:

— Меч!

Іде мій ворог —

буденний час.

Лишень від вас

чекаю я поради

і оборони.

Ах, зоря моя так стогне-стогне:
піщаная пустеля без води.

Мій дух не запалив світанком тіло,
і тіло знову ссуть кроти.

Я ваша матір і сестра,

лежу у пристрасті

брудних обіймах.

— Ганьба землі!

Ану-бо, крик в повітря:

— Повстаньте всі!

Наш дух не знав іще руїни,

так буйно рух ще не косив.

Гей, революцію для духа!

Так вам говорить

колишня

шлюха.

ІХ

Ще не видно нікого на тирсі
поза плесами соняшних вод,
і зажурний в провалля схилився
сподівання жіночого гльод.

На межі з запитанням самиця.

...Хай вам флюгером плоть буде.

— Я не хочу лишень окотиться,

— Я не хочу цього й для людей.

Хто з вас знає смак терору,

побував у безодні громів?

Я дивлюсь швидкольотним зором

не на сотні — мільйони миль.

Для мандрівника моря в'оди,

громовиці, жах, смерчі —

для воскресшого тільки польоти

іще далі, туди, вдалечінь.

Так навіщо ж на мить зупиняйтесь,

не сказати, що плоть, а що — дух.

Я, сестра і скорботная матір,

із журбою своєю бреду.

Х

Та ні!
 промайнуть синьоокі сни.
Але й не прокинеться ліхтарня...
Не забризкають мою спідницю
 тротуари
під крапання осінньої мжички.
Не піду я віяти повією
 по проспектах, по мостах.
Забита моя доля шлюхи
 рухом.
Я дивлюсь на вас —
 на вас, проститутки
без формальної проституції.
І мені робиться так зимно,
як на розі льодової ночі.
Я іду тоді до брами заводу,
бо підсніжники нашої весни
 запахнуть
в ранковім диму праці.
Чуєте заліза лязг?
Виковують нашу подвійну волю,
скидають з нас подвійну вагу.
...І нарешті заблакитніє органно:
— Радуйся, плоть моя!
 Радуйся!

.
.

— Вільний дух спішить до плоті —
так синтез в істоті.

¹ Повія.

² Раві — равин — служитель культу в іудаїзмі.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/khvyliovyi_mykola/poema_moiei_sestry